

Πικρός Διάλογος

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:11 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:16

www.xenesglosses.eu

«Η παιδεία είναι ταξική τελικά» σχολίασε η Β. καθηγήτρια σε παραμεθόριο περιοχή τα τελευταία 15 χρόνια.

Πήγε εκεί αναπληρώτρια. Τα παιδιά της τότε στο δημοτικό, σήμερα φοιτητές σε διαφορετικές πόλεις.

Τρία σπίτια συντηρεί η οικογένεια. Εκπαιδευτικοί οι δύο γονείς, άκουγαν τις δυνατότητες που προσφέρει σε ένα παιδί ένα ιδιωτικό σχολείο των Αθηνών και μοιραία έκαναν τις συγκρίσεις. Ναι είναι ταξική, επανέλαβε για να εξηγήσει ότι δεν εννοεί μόνον την υποδομή, τις ξένες γλώσσες, τις εξωσχολικές δραστηριότητες. Η σύγκριση, ισοπεδωτική σχεδόν, εστίασε ανάμεσα στη λειτουργία, τη συνέπεια, την απόδοση, την αξιολόγηση των λειτουργιών της εκπαίδευσης. Λαμπροί καθηγητές, μυαλά σπουδαία, με ταλέντο και μεταδοτική ικανότητα, με επιτυχίες, πέρασαν απ' τα χέρια τους παιδιά και παιδιά. Στην τάξη το πρωί σέρνονται, αδιάφοροι γι' αυτά που λένε, γι' αυτά που ακούνε. Περιμένουν το κουδούνι με μεγαλύτερη ανυπομονησία απ' αυτή των μαθητών τους. Το απόγευμα όμως «πετάνε». Με ζήλο και επιμονή προετοιμάζουν τους επιτυχόντες των εξετάσεων. Κρίνονται απ' αυτό, έζησαν απ' τα φροντιστήρια. Το σχολείο πάρεργο, αναγκαίο μεν, κακό δε. Είσαι διορισμένος, παίρνεις το μισθό σου, είσαι ασφαλισμένος, λίγες ώρες δουλειάς, το καλοκαίρι δικό σου, κανέναν έλεγχο αλλά και καμία προοπτική. «Δεν υπάρχει κανένα κίνητρο, μόνο το φιλότιμο του καθενός».

Πικρός Διάλογος

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:11 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:16

«Μιλάμε για αξιολόγηση, αλλά εμείς ξέρουμε ότι θα είναι αξιολόγηση, υποκειμενική και άδικη τις περισσότερες φορές, όχι πάντα από σκοπιμότητα, αλλά ίσως από την αντικειμενική ανικανότητα του αξιολογητή.

Πώς θα σε αξιολογήσει κάποιος που έχει λιγότερες ικανότητες από σένα;

Πώς μπορεί να είναι αντικειμενικός; Και πώς εσύ δεν θα τον αμφισβητήσεις;

Για μένα η μόνη αξιολόγηση που έχει σημασία, είναι αυτή των παιδιών».

Όμως είναι κι άλλα, συνεχίζει:

-Πόσες και τι είδους εκδρομές μέσα στη χρονιά κάνει το ιδιωτικό σχολείο;

-Λίγες και συνήθως συνδυάζονται με το μάθημα της ιστορίας

-Πέντε ορίζει το υπουργείο και πρέπει να είναι θεματικές. Εμείς κάνουμε 15, βάλε και τους περιπάτους...

Βροχή τα ερωτήματα, καταγιγιστικά που φαίνονται όλα λογικότατα.

«Θέλω να πω ότι η αδιαφορία καλλιεργείται» εξηγεί. Δεν είναι μόνο το οικονομικό πρόβλημα, που είναι σοβαρό, σε αποσυντονίζει, σε διαλύει. Είναι που εισπράττεις την αδιαφορία και μαθαίνεις, σου επιβάλλεται, να την αποδώσεις, γιατί δεν γίνεται να χαλάσεις εσύ την πιάτσα.. Οι προϊστάμενοι αδιαφορούν, οι διευθυντές καλοπιάνουν τους προϊσταμένους, οι μεταθέσεις είναι κομματική υπόθεση και οι κλίκες...

Η κλίκα είναι δυνατή, μπορεί να σε εξαφανίσει εάν αντισταθείς, αν αντιδράσεις. Βλέπεις αλλά χωρίς να μιλάς, ακόμη κι όταν μπροστά σου διαπράττονται ακόμη και «αδικήματα».

-Τι είδους αδικήματα, ρωτάς.

-Το απλούστερο και το πιο συνηθισμένο, είναι να κάνεις τα στραβά μάτια. Για παράδειγμα, ο προμηθευτής πετρελαίου φέρνει 1000 λίτρα, χρεώνει και πληρώνεται 1200 κι έτσι βγάζει και το φόρο που πρέπει να αποδώσει. Κλέβει το κράτος «γιατί αλλιώς δεν τον συμφέρει». Κι αυτό είναι πταίσμα. Αν είσαι δικτυωμένος και με αρκετό θράσος μπορεί να έχεις και τα τυχερά σου. Υπάρχουν περιπτώσεις που πριν γεμίσει η δεξαμενή του σχολείου, έχει γεμίσει και η δεξαμενή στο σπίτι του υπεύθυνου. Κι αυτή η κλοπή γίνεται χρόνια. Και σήμερα ο ίδιος αυτός, φωνάζει πιο δυνατά απ' όλους επειδή μειώθηκε ο μισθός και κόπηκαν τα επιδόματα.

Ξέρεις πόσα προγράμματα επιδοτούμενα, είναι απλώς χαρτιά καταχωνιασμένα σ' ένα συρτάρι, το πρόγραμμα ουδέποτε έγινε, αλλά η επιδότηση εισπράχτηκε από τους υπεύθυνους του προγράμματος;

Το χειρότερο, καταλήγει, είναι πως όλα αυτά θεωρούνται απολύτως φυσικά. Και η αδιαφορία, και η κατάχρηση και η κλοπή.

Πικρός Διάλογος

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα Ειρήνη

Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:11 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 04 Αύγουστος 2012 18:16

Όταν πια ξέρεις ότι δεν πρόκειται ποτέ να λογοδοτήσεις για τίποτα, όταν ξέρεις ότι κανείς δεν θα σε ελέγξει, όταν ξέρεις ότι οι από πάνω κάνουν πολύ χειρότερα, πολύ μεγαλύτερα, τότε είναι εύκολο να αποθρασυνθείς. Ειδικά αν δεν έχεις και μεγάλες εσωτερικές αντιστάσεις, αν η συνείδησή σου αμβλύνεται κι αν μπεις στον πειρασμό μια φορά και μετά «γλυκαθείς», παίρνεις ένα δρόμο δίχως γυρισμό. Βρίσκεις και επιχειρήματα και δικαιολογίες και εξηγήσεις. Δεν σκέφτεσαι ότι με τα ιδιαίτερα απογευματινά, φοροδιαφεύγεις. Σκέφτεσαι ότι ο μισθός δεν φτάνει για να ζήσεις. Δεν σκέφτεσαι ότι «κλέβεις» το πετρέλαιο. Σκέφτεσαι ότι και το κράτος σε κλέβει. Δεν σκέφτεσαι ότι δεν σέβεται τα παιδιά που σου εμπιστεύτηκαν. Σκέφτεσαι ότι ο εργοδότης σου, το κράτος, δεν σέβεται εσένα.

Τι τα θες, τώρα τι κάνουμε; μονολογεί. Πώς να συντηρήσουμε τρία σπίτια; Πώς θα σπουδάσουν τα παιδιά; Αλλά εκείνο που με βασανίζει, συνέχισε, είναι τι θα κάνουν μετά; Θα πάρουν το πτυχίο και θα γυρίσουν στο πατρικό τριάρι να κάθονται μαζί μας; Τόσα χρόνια, τόσα έξοδα, να μάθουν γλώσσες, να μπουν στο Πανεπιστήμιο... Για να κάνουν τι; Δεν σώζεται αυτή η χώρα. Έχει διαβρωθεί σε τέτοιο βαθμό που η κατάρρευση είναι η φυσική εξέλιξη. Αν έχουν μια ελπίδα είναι να φύγουν έξω, εδώ δεν θα έχουν καμία τύχη. Και πώς να βοηθήσουμε; Με τι; Με το χιλιάρικο; Δεν βγαίνουμε...

-Δυστυχώς τέτοια συμβαίνουν κι αλλού, ψελλίζεις. Σε πολλούς χώρους, σε πολλά επαγγέλματα. Δες το ΙΚΑ, τις μαϊμού συντάξεις, τα παράνομα επιδόματα...

- Τα βλέπω. Τελικά είναι η ζωή ταξική...

Ο διάλογος είναι πραγματικός και τέλειωσε με το σχόλιο: «έχω μια πίκρα στο στόμα...» και φυσικά δεν έχει καμία σχέση με τους πολιτικούς διαλόγους των ημερών.

Πρώτο Θέμα